

[Industriministeren]

Forslaget lægger op til en decentralisering, således at adgangen til at dispensere fra lovens bestemmelser i almindelighed overføres fra Erhvervs- og Selskabsstyrelsen til den myndighed, som i øvrigt skal træffe afgørelse om, hvorvidt betingelserne for at drive virksomheden er opfyldt.

Det foreslås, at alle ansøgninger skal kunne indgives til politimesteren, i København til magistraten. Forslaget indebærer en lettelse for borgerne, idet borgerne kan nøjes med at henvende sig til én myndighed. Såfremt politimesteren ikke selv skal træffe afgørelse i sagen, vil ansøgningen blive videresendt til rette myndighed samtidig med, at politimesteren kan afgive udtalelse om ansøgningen.

Til enkelte af forslagens bestemmelser vil jeg knytte nogle bemærkninger.

Som noget nyt i forhold til L 227 gives der mulighed for servering til passagerer i turistbusser og i busser i international rutefart, hvor rutens længde er mere end 200 km. Herved imødekommes et ønske fra turistvognmændene, således som jeg tilkendegav i forbindelse med udvalgsbehandlingen af L 227.

Ligeledes som noget nyt i forhold til L 227 gives kommunerne mulighed for at indføre en godkendelsesprocedure for visse ansatte, f.eks. dørmænd. Forslaget imødekommer et ønske fra politiet, der har konstateret et stigende behov for at kunne forhindre, at personer, der er involveret i f.eks. volds- eller narkokriminalitet, optræder som f.eks. dørmænd i restaurationer. Også fra restauratørside har man givet udtryk for, at der i visse situationer kan være behov for godkendelse af dørmænd. Københavns Kommune har fundet det nødvendigt at opstille krav om godkendelse af dørmænd ved meddelelse af alkoholbevilling.

På denne baggrund skønnes det hensigtsmæssigt at indføre bestemmelser i restaurationsloven om godkendelsesprocedurer.

Godkendelseskrav bør alene indføres, hvor lokale forhold nødvendiggør dette, og det er derfor overladt til bevillingsmyndigheden at afgøre, om der skal indføres en godkendelsesprocedure. Selve godkendelsen skal efter forslaget foretages af politiet. Ved forslagens udformning er det tilstræbt, at ordningen ikke bliver mere omfattende eller bureaukratisk end nødvendigt. I overensstemmelse hermed kan kravet om godkendelse begrænses til kun at

omfatte nærmere angivne virksomheder og/eller bestemte kategorier af ansatte. Forslaget kræver ingen registre, og der er indbygget de fornødne retssikkerhedsgarantier i form af rekurs og domstolsprøvelse.

I lighed med den seneste ændring af restaurationsloven, som blev gennemført ved lov nr. 936 af 27. december 1991, indeholder lovforslaget bestemmelser om, at næringsbrev kan nægtes udstedt eller kan fratages en restauratør, hvis vedkommende har en betydelig forfalden gæld til det offentlige.

Kommunalbestyrelserne har i nogle tilfælde ønsket at betinge en alkoholbevilling af, at der stilles sikkerhed for betaling af gæld til det offentlige. Det har været aktuelt i tilfælde, hvor en restauratør, der kun holder restaurationen åben i sommerperioden, lukker restaurationen efter at have opnået store indtægter, men uden at betale moms og A-skatterestancer. Efter forslaget vil det i tilfælde, hvor der er overvejende sandsynlighed for, at en virksomhed vil ophøre, uden at der betales skyldig moms og skat, være muligt at stille krav om sikkerhed for gæld til det offentlige.

Kommunalbestyrelsen, der fortsat skal træffe afgørelse om, hvorvidt alkoholbevilling kan gives, vil stadig kunne nedsætte bevillingsnævn, men vil efter forslaget også kunne delegerer sin kompetence til et af kommunalbestyrelsens udvalg eller til den kommunale administration.

Efter forslaget opretholdes den gældende lovs bestemmelser, der tilsigter at forhindre, at restauratører bliver afhængige af leverandører og producenter af drikkevarer, og at virksomheder inden for drikkevarerbranchen får en dominerende indflydelse på restaurationslivet. Herved sikres det frie forbrugsvalg, og det gøres muligt at opretholde en selvstændig restauratørstand. Det kan dog forventes, at reglerne vil blive administreret liberalt, således at dispensation vil blive givet, hvis det er klart, at formålet med bestemmelserne ikke tilsidesættes.

Bestemmelserne om kantiner foreslås væsentligt forenklet. Således ophæves kravet om, at kantiner kun må drives af virksomheden eller af en sammenslutning af de beskæftigede. Herefter vil kantinevirksomhed kunne drives f.eks. af cateringsselskaber.